

1 et 3 tom. tertiæ partis. Rursus in naturalibus probabilis est, accidentia ut instrumenta substantiarum attingere immediate eductionem formæ substantialis. Est etiam probabilis opinio, phantasma instrumentaliter attingere productionem speciei intelligibilis, et tamen non attingit aliquid prævium, sed immediate ipsam speciem in se. Denique in instrumentis artis aliquando videtur per formam instrumenti proxime attingi forma effectus, ut cum sigillo imprimitur ceræ aut monetæ similis figura, quamvis tunc etiam revera non per se fiat figura, sed Ubi, quidquid Scotus infra citandus significet. Igitur generalius dicitur, verum quidem esse hæc instrumenta per se non attingere figuram seu formam artificialem, tamen id non est quia instrumentaliter concurrunt, sed quia illa forma non est aliter per se producibilis. Unde neque ipsum agens principale illam aliter inducit; nam per se solum facit terminum localem motionis, qui est aliquod Ubi, et quia illam motionem efficit certo modo et ordine, inde resultat talis figura; ergo in ea actione non possunt agens principale et instrumentale distingui in attingendo mediate vel immediate. Imo, si consideremus terminum per se productum, qui est Ubi, immediatius videtur instrumentum illum attingere, quia pictor non movet colorem, nisi medio penicillo, et sic de aliis. Ultima vero forma seu figura non alia actione per se attingitur, sed ex priori termino resultat.

12. Præterea declaratur ratione, quia tribus modis intelligi potest instrumentum concurrere ad effectum principalis agentis, scilicet, vel tantum remote, attingendo scilicet aliquid prævium, vel tantum proxime, nempe attingendo immediate formam intentam a principali agente, vel simul utroque modo; sed ratio instrumenti non limitatur ad priorem modum, esto interdum ita possit concurrere; ergo non recte in eo modo attingendi, distinguitur instrumentale agens a principali. Minor satis declarata est exemplis adductis. Et ratio reddi potest, quia etsi instrumentalis concursus sit inferioris rationis, tamen, quia instrumentum non attingit per se solum, sed ut adjutum et confortatum a principali agente, ideo nulla est repugnantia quod instrumentum immediate attingat effectum principalis agentis. Unde D. Thomas, 3 p., q. 77, a. 3, ad 3, et q. 79, a. 2, ad 3, dicit: *Nihil prohibet causam instrumentalem producere priorum effectum, et ultra suam speciem.* Ex qua

ratione solum manet fundamentum contrariæ sententiæ; neque D. Thomas in alio loco nobis repugnat, sed potius huic sententiæ favet; non enim ait instrumentum tantum dispositive concurrere ad effectum principalis agentis, sed non participare actionem principalis agentis, nisi media actione propria. Unde Thomistæ colligunt, omne instrumentum duas habere actiones: unam, qua agit aliquid proprium, in qua non complete exercet officium instrumenti; aliam proprie instrumentalem, qua immediate influit in effectum principalis agentis. Quas actiones semper esse realiter distinctas contendit Ferraricus, 2 cont. Gent., cap. 21. Cajetanus vero, 1 p., q. 45, art. 5, rectius dicit hoc non esse necessarium, nam interdum est unica tantum actio, in qua secundum rationem vel accommodationem distinguimus aliquid, quod instrumentum ex propriis potest attingere, et aliquid quod attingit ut instrumentum. Ambo autem conveniunt in hoc, quod ad rem præsentem spectat, nempe instrumentum ut tale est, et per actionem quam ut instrumentum exercet, attingere immediate et per se effectum principalis agentis, quantum attingibilis est, seu per se producibilis. Et revera vix aliter salvatur ratio instrumenti naturalis, nisi improprie et per denominationem extrinsecam, ut inferius declarabo. Et in hanc sententiam inclinat etiam Scotus, in 4, d. 1, quæst. 1.

Quarta expositio causæ principalis et instrumentalis.

13. Quartus modus dicendi esse potest, instrumentalem causam eam esse quæ solum agit ut mota ab alio; e contrario vero principalem causam esse, quæ per se et sine motione alterius vim habet operandi. Quæ explicatio sumpta videtur ex his quæ in instrumentis artis experimur; illa enim nobis notiora sunt, et in eis non alius est operandi modus. Unde D. Thomas, 2 cont. Gent., cap. 21, ratione quarta, ait instrumentum nunquam adhiberi ad causandum aliquid nisi per viam motus, nam de ratione instrumenti est quod sit movens motum; et ratione quinta, ait instrumentum esse medium inter causam principalem et effectum, ita ut efficacia principalis agentis perveniat ad effectum, media motione instrumenti. Ex quo inferunt aliqui, extreme dissidentes a tertio modo supra tractato, quando simul concurrunt causa principalis et instrumentalis, immediatius attingi

effectum ab instrumentali quam a principali, immediatius (inquam) immediatione (ut aiunt) suppositi, quia principale agens non agit nisi per instrumentum; immediatione autem virtutis dicitur agens principale immediatius agere, quia instrumentum non agit nisi in virtute ejus. Atque hinc confirmatur ratione hæc sententia, nam instrumentum ut sic non agit, nisi in virtute principalis agentis; sed non potest instrumentum nisi in operando virtuti principalis agentis, nisi quia ab illa movetur; ergo ratio instrumentalis causæ recte explicatur per hoc, quod est agere ut motam ab alio, et consequenter causa principalis erit, quæ ad agendum non indiget motione alterius.

14. *An aliquam motionem vendicat sibi instrumentum a principali causa.* — Sed neque hæc sententia plene rem declarat aut satisfacit. Cum enim dicitur instrumentum agere ut motum ab alio, duobus modis intelligi potest. Uno modo, de motu vel mutatione reali recepta in ipso instrumento, et prævia ad actionem ejus, et hoc modo intelligit illam propositionem Ferraricus, 2 cont. Gent., c. 21. Non tamen potest in eo sensu propositio esse universaliter vera, imo vix invenitur vera, nisi in instrumentis artis, quæ per motum localem applicantur ad operandum; in instrumentis autem naturæ, minime; nam si phantasma est instrumentum, quam actionem in se prius recipit ut agat? Numquid recipit in se aliquod spirituale lumen? At id fictitium est, et subjecto materiali plane repugnans. Item, calor ignis est instrumentum ejus ad generandum ignem, et calor vitalis, vel potentia nutritiva, ad producendam carnem, in quibus nulla vera motio antecedens excogitari potest. Item, semen dicitur instrumentum generantis, quod postquam decisum est, nullam novam motionem a principali agente recipit. Omitto supernaturalia instrumenta, de quibus late dixi in 3 p., q. 13 et 62. Adde deinde, non omnia, quæ movent mota, agere ut instrumenta, proprie et in rigore, sed ut agentia principalia, saltem partialia. Nam quædam non alterant nisi alterata, ut piper non calefacit, nisi calefactum, et tamen non calefacit solum per virtutem receptam, sed etiam per propriam et innatam, quæ est virtus eminentis ad calefaciendum; unde in eo se gerit ut principale agens. Item, non movet homo baculum, nisi movendo manum. Quamvis autem hac ratione soleat dici manus instrumentum, vel potius instrumentum instrumento-

rum, seu instrumentum ante instrumenta, ut Aristoteles dixit, 4 de Partib. anim., cap. 10, tamen revera est partiale movens principale, nam in se habet partialem virtutem trahendi, aut impellendi, aut sublevandi. Unde in his sæpe motio unius rei solum est conditio necessaria ad trahendum vel impellendum aliam, quod non satis est ad tollendam rationem principalis agentis, et inducendam propriam rationem instrumenti. Imo et cœlum (ut multi volunt) non movet nisi motum, et tamen non movet ut instrumentum, de quo inferius. Itaque ex ratione vel conditione moventis moti per realem mutationem in se receptam, non recte distinguitur instrumentalis causa a principali, quia neque omnia instrumenta ita moventur ad agendum, et fere eo modo quo contingit aliqua instrumenta moveri, contingit etiam moveri aliquas causas principales. Cujus signum est, quod instrumenta artis, etiam ad id agendum quod ex propria virtute possunt, indigent aliquo motu, et per artem solum fit ut ille motus ordinate fiat.

15. *Creaturane dicenda Dei instrumenta.* — Alio ergo sensu potest dici instrumentum agere ut motum ab alio, id est, ut subordinatum alteri, vel ut habens vicem illius, vel etiam ut adjutum a principali agente, juxta varia genera instrumentorum inferius declaranda. Et in hoc sensu est quidem verum, omne instrumentum agere ut motum ab alio (si tamen ita loqui licet), tamen hoc non est proprium instrumenti strictè sumpti, prout nunc de illo agimus, et a principali causa illud distinguimus; quin potius commune est omni inferiori principio agendi, omnique causæ præter primam. Nam imprimis omnes causæ secundæ agunt motæ a prima, id est, cum concursu et auxilio primæ, ut infra declarabimus, et tamen non sunt proprie instrumenta, sed causæ principales in suo genere. Scio nonnullos ex antiquis auctoribus vocare aliquando causas secundas instrumenta primæ, ut patet apud D. Thomam, q. 3 de Potent., a. 7, ubi ita concludit: *Sic ergo Deus est causa omnis actionis, prout quodlibet agens est instrumentum divinæ virtutis operantis.* Idem sumitur ex 1 p., q. 103, a. 5. Et eodem modo loquitur Damascenus, in sua Physica, c. 9, ubi ait illud esse dogma Platonis, quem in hoc censet præferendum esse Aristoteli. Idem Simplicius, 1 Phys., t. 29. Unde Scotus, in 4, d. 1 q. 1, § *Ad questionem ergo*, ait dupliciter dici posse causam principaliter

operari. Primo principaliter, id est, independenter, et sic causas secundas non esse principales, sed instrumentales. Secundo principaliter, id est, per formam propriam et intrinsecam, et hoc modo ait causas secundas esse principales. In quo licet non satis explicet rationem causæ principalis, vere tamen dicit causas secundas esse principales, et in doctrina Aristotelis certum est ita esse appellandas, ut ex 2 Phys., et 5 Metaph., in locis citatis, sumitur. Et ex ipsa vocis proprietate constat non esse idem, principaliter, et independenter operari; ut ergo causa sit principalis, non oportet ut sit omnino independentens. Et e converso, quod causa sit dependens et indigens auxilio alterius superioris, non satis est ut sit causa instrumentalis. Præterea, intellectus non censetur communiter instrumentum, sed principale principium suorum actuum naturalium, neque voluntas et aliæ similes facultates, quamvis in agendo sint subordinatæ suis formis. Verum est has omnes facultates, imo et accidentia omnia, vocari ab aliquibus instrumenta, et recte quidem, si nomine instrumenti intelligant omne principium quo operandi, quod non est propter se, sed ut aliquod suppositum eo utatur, non vero si rigore loquamur de instrumentali causa et actione; sic enim calor non est proprie instrumentum ad calorem producendum, cum non excedat effectus perfectionem principii, seu causæ.

Vera ratio instrumentalis et principalis causæ, quæ.

16. *Instrumenti acceptiones variæ.* — Quoniam ergo hujus rei difficultas magna ex parte pendere videtur ex usu terminorum, ideo, ne in æquivoco laboremus, oportet significationes horum distinguere. Et incipiendo ab instrumento, seu causa instrumentali, uno modo distingui potest a causa principali per antonomasiam, seu omnino independenter operante, ut Scotus dixit; et sic facilis est horum membrorum in communi distinctio; sed non ita nunc loquor, quia existimo improprium esse sermonem. Secundo dici potest causa instrumentalis omnis causa, vel virtus, quæ alicui datur, ut per eam operetur, quomodo etiam forma potest dici instrumentum suppositi, quamvis id non sit in usu, quia forma constituit essentialiter ipsum suppositum; dicitur tamen de omni alia virtute superaddita supposito; imo interdum etiam de partibus integrantibus, præser-

tim organicis, ut de manu et brachio; quomodo Theologi vocant humanitatem Christi conjunctum Verbi instrumentum, quod proprius dicitur in ordine ad actiones miraculosas et supernaturales, quam in ordine ad actiones connaturales humanitati. Atque hoc secundo modo sumptum instrumentum dicitur quælibet virtus, aut principium agendi, data supposito operanti, ut per eam operetur, etiamsi talis virtus sit sufficiens, et æque perfecta, vel etiam nobilior quam effectus. Causa vero principalis divisa contra instrumentalem hoc modo sumptam, erit ipsummet suppositum operans, quatenus per seipsum, vel per suam substantiam, aut per suam formam, vim habet operandi. Alio item modo dicitur instrumentum id, quod loco alterius substituitur, ut actionem exequatur, etiamsi contingat tale instrumentum esse nobilior actione vel effectu ad quem destinatur, quo modo gravitas dici solet instrumentum generantis, et impetus instrumentum projicientis, et sic causa principalis respectivo opposita huic instrumento, erit illa cujus vicem instrumentum gerit. Et in moralibus est frequentius usitatum hoc genus causæ instrumentalis, seu ministerialis.

17. Ultimo ac propriissimo modo dicitur causa instrumentalis illa, quæ concurrat seu elevatur ad efficiendum nobiliorem se, seu ultra mensuram propriæ perfectionis et actionis, ut calor, quatenus concurrat ad producendam carnem, et in universum, accidens quatenus concurrat ad producendam substantiam. Et de hoc genere instrumentorum multi dubitant, non solum in naturalibus, sed etiam in supernaturalibus, loquendo, ut loquimur, de instrumentis vere efficientibus, ac physice attingentibus ipsos superiores effectus; ut videre licet apud Scotum et alios, in 4, d. 1, et latius attingemus disputatione sequenti, tractando de causa efficiendi substantiarum. Nos autem supponimus in omni ordine rerum dari posse hujusmodi instrumenta, ut de naturalibus ostendemus citato loco, et de supernaturalibus diximus in 3 p., et de artificialibus omnes admittunt, quamvis in illis, ut dixi, forma præcipue intenta ab artifice non attingatur per se et immediate ab instrumento, sed resultet; quocumque tamen modo fiat, excedit aliquo modo vim instrumenti secundum se considerati, et fit ab illo, prout ab arte dirigitur et movetur. Hoc igitur proprio et riguroso modo instrumentum sumimus, cum illud a causa principali distinguimus.

18. Atque ita causa principalis erit illa quæ per virtutem principalem, id est, vel nobiliorem, vel saltem æque nobilem cum effectu, influit in actionem, per quam talis effectus producit. Quomodo non solum causa prima, sed etiam secunda, tam univoca quam æquivoca, sub nomine et ratione causæ principalis comprehenditur. Nec solum causæ totali, sed etiam partiali convenit illa ratio, si virtute simili operetur, quia partialis causa proprie dicta dicitur habitudinem ad compartialem ejusdem rationis et ordinis, ita ut neutra alteri subordinetur, sed ex utraque coalescat una causa totalis principalis ejusdem ordinis, quæ partialiter est ex talibus causis, et ideo utraque est principalis, licet partialis. Et hujusmodi causa principalis recte dicitur operari propria virtute, non solum quia habet intrinsecam et innatam illam virtutem agendi, sed etiam quia habet illam per se proportionatam effectui, et non indigentem aliqua elevatione; et licet interdum indigeat concursu superioris causæ ob generalem rationem entis participati, non tamen ob specialem improportionem cum effectu; ideoque solum indiget concursu sibi ratione suæ perfectionis debito.

19. *Instrumentum ut dicatur operari in virtute principalis agentis.* — Causa vero instrumentalis conditio principalis sic sumptæ, erit illa quæ influit in effectum per virtutem inferioris rationis seu perfectionis, ut ratione et exemplis supra declaratum est. Et hæc dicitur operari in virtute principalis agentis, non quia non indigeat aliqua virtute intrinseca, id est, in ea existente, ad suam actionem instrumentalem, sive illa virtus sit innata, sive superaddita rei, et sive sit permanens et durabilis cessante actione, sive sit fluens (ut aiunt) et in motu consistens; in variis enim instrumentis vario modo reperiri potest, aliqua tamen vis instrumentaria necessaria est, alias non posset a tali re ulla actio prodire, ut recte supra Scotus notavit, et late declaravi in 1 tom. tertiæ partis, disp. 31, sect. 6. Dicuntur ergo hæc instrumenta operari in virtute principalis agentis, quia illa vis, quæ in eis est, improportionata est et insufficientis, et solum habet vim operandi juxta mensuram virtutis et elevationis principalis agentis. Unde neque ei proprie vel propter se talis concursus aut elevatio debetur, sed solum debetur principali agenti, aut ratione illius. Et juxta hanc interpretationem cessant omnes difficultates tactæ in aliis modis;

imo multa, quæ in eis dicuntur, excepto tertio modo, ad congruum sensum reducuntur.

Causa prima et secunda.

20. Atque ex his facile intelliguntur aliæ divisiones causarum efficientium, quæ sunt subdivisiones dictorum membrorum. Quarto enim dividitur causa efficiens in primam et secundam, ubi, si late loquamur, dividi potest causa efficiens in communi, quia omnis causa ab alia pendens, sive sit principalis, sive instrumentalis, potest dici secunda; strictius tamen loquendo, subdividitur ibi causa principalis; nam quædam est omnino independentens in operando, et hæc dicitur prima; alia vero est dependens, etiamsi per virtutem principalem et proportionatam operetur, et hæc vocatur causa secunda. Quod autem utrumque genus causæ in rerum natura detur, evidentissimum est. Aut enim datur in rebus aliqua causa principalis dependens ab alia in operando, et ex hoc membro necessario inferitur alterum, quia non potest in infinitum procedi in causis dependentibus, et ideo in aliqua independente sistendum est, quod latius prosequemur infra, demonstrando Deum esse. Admissa autem causa independente, necessario etiam inferitur alterum membrum, quia non possunt omnes causæ esse independentes; imo talis causa non potest esse nisi unica, ut latius demonstrabimus infra tractando de actionibus primæ causæ, et inferius disputando de unitate Dei. Et ideo de hac divisione nihil amplius dicemus, quia circa hæc duo membra futura est fere tota nostra disputatio de causa efficiente.

Causa univoca, et æquivoca.

21. *Instrumentalis non æquivoce causa.* — Quinto, dividitur causa in univocam et æquivocam, in qua partitione dividi etiam potest causa in communi, si causam instrumentalem, æquivocam appellemus. Quod tamen improprie dicitur et præter communem usum, ut notavit D. Thomas, in 4, d. 1, q. 1, art. 4, q. 1, ad 4, ex Alexandro, et Comment., 11 Metaphys., comm. 24. Dividitur ergo ibi causa principalis, et quidem dividi potest in communi, quia causa prima etiam est æquivoca. Sed quia causa prima non solum æquivoca, sed etiam omnino alterius ordinis esse supponitur, ideo magis accommodatè illa divisio datur de causa principali proxima. Quædam enim est quæ efficit effectum ejusdem rationis, et hæc dicitur univoca, ut ignis dum ge-

nerat ignem; et universaliter causa, quæ operando per virtutem suæ formæ similem reddit effectum, est causa univoca, et in suo ordine principalis, ut recte notat D. Thomas, 3 p., q. 62, art. 4. Alia vero est causa producens effectum alterius rationis, quam oportet esse nobiliorem effectu, alioqui principalis non esset, sed instrumentalis, et hæc appellatur causa æquivoca; quia non convenit formaliter cum effectu in eadem forma, sed eminenter illam continet. Rursus dividi potest causa etiam principalis in eam quæ ex necessitate naturæ, vel cum libertate. Item, in eam quæ agit per motum vel mutationem ex præsupposito subjecto, et eam quæ agit sine motu et mutatione, et absque subjecto. Sed hæc divisiones in superioribus continentur, solumque declarant determinatas actiones, aut modos operandi dictarum causarum, de quibus omnibus in particulari est inferius disputandum.

Instrumentum conjunctum, et separatum.

22. Sexto, annotanda est divisio causæ instrumentalis, seu instrumenti, in conjunctum et separatum; in quibus terminis solet esse magna æquivocatio, et ideo diligenter advertendum est, duobus modis intelligi posse instrumentum esse conjunctum principali agenti (respectu enim illius dicitur conjunctum instrumentum, aut separatum), scilicet aut secundum esse, aut secundum causalitatem. Conjunctum secundum esse appello, quod est unitum aliquo modo, vel per contactum, vel per aliquam præsentiam, vel per aliquam unionem realem agenti principali; quomodo calamus est instrumentum conjunctum, etc.; separatum autem huic oppositum erit, quod nullo modo conjungitur agenti principali, ut est semen jam decisum, et juxta varios modos conjunctionis et separationis potest esse latitudo et varietas in his terminis. Secundum causalitatem conjunctum appello illud instrumentum, quod ad causandum indiget actuali et proprio influxu, et causalitate principalis agentis, quomodo etiam calamus est instrumentum conjunctum; unde e contrario separatum instrumentum erit, quod in sua actione non requirit specialem influxum, et causalitatem principalis agentis. Et hoc modo, si calor vocetur instrumentum ignis ad calefaciendum, licet sit conjunctus secundum esse, potest dici separatus secundum causalitatem, quia non indiget alio influxu ad calefaciendum, præter propriam virtutem suam. Unde,

fit, aliquando posse instrumentum esse conjunctum uno modo, et separatum alio, ut patet in dicto exemplo. Et e converso sacramenta dicuntur instrumenta separata humanitatis Christi existentis in cælo, nimirum secundum esse, et tamen secundum causalitatem fortasse sunt conjuncta, quia nihil possunt efficere, nisi actu influente cum ipsis Christo per humanitatem suam. Aliquando potest esse instrumentum utroque modo conjunctum, ut visus, vel species impressa; aliquando utroque modo separatum, ut gravitas geniti respectu generantis. Quæ omnia clara sunt, si termini intelligantur. Unum solum manet in re difficile, quomodo possit dari instrumentum separatum secundum causalitatem, proprie et in rigore loquendo de instrumento juxta ultimum modum supra declaratum; nam si latius sumatur pro virtute per se sufficiente ad effectum, quæ vicem supplet illius causæ, quæ illam impressit, sic res est clara, ut in impetu projectorum, gravitate, etc. Tamen in instrumento proprio, quod elevari debet ad agendum superiorem effectum, ut est semen, verbi gratia, illud est intellectu difficillimum. Sed hujus rei expositio, multa prius explicanda postulat, quæ in sequentibus disputationibus tradentur.

DISPUTATIO XVIII.

DE CAUSA PROXIMA EFFICIENTE EJUSQUE CAUSALITATE, ET OMNIBUS QUÆ AD CAUSANDUM REQUIRIT.

In superiori disputatione fere tantum declaravimus quid nominis causæ efficientis, et plurium specierum ac modorum ejus; nunc oportet distincte tractare omnia, quæ ad hanc causam pertinent, per ea capita, seu membra, quæ in aliis causis attigimus, scilicet, quæ res causet, quid causet, per quid, seu quo principio causet, quas conditiones ad causandum requirat, ac denique in quo actualis causalitas hujus causæ consistat. Quæ omnia possent quidem de causa efficiente ircommuni tractari; tamen, majoris claritatis gratia, visum est, hæc omnia prius in causis creatis, quæ nobis notiores sunt, inquirere, postea vero disserere de causa prima et increata, ac tandem de dependentia cæterarum ab ipsa. Non distinguimus autem tractationem de causa efficiente substantiarum et accidentium, quoniam, ut videbimus, hæc ita conjuncta sunt, ut substantiarum productio

non nisi mediis accidentibus fiat. Et eadem ratione non separamus disputationem de causa principali et instrumentali, quoniam tractando de causa proxima efficiente, cui per se et proprie actio tribuitur, simul videndum est quibus principiis, quibusve instrumentis ad efficiendum utatur.

SECTIO I.

Utrum res create aliquid vere efficiant.

1. *Varia opiniones.* — *Aliacensis a præcedente sententia alienus.* — In hac re fuit vetus sententia asserens res creatas nihil operari, sed Deum ad præsentiam earum omnia efficere; tribui autem actionem igni, aquæ, etc., propter apparentiam, et quia Deus veluti pepigit non efficere tales effectus, nisi ad talium rerum præsentiam. Hanc opinionem referunt Averroes, 9 Metaph., com. 7, et lib. 12, comm. 18; et Albertus, 2 Phys., tract. 2, c. 3; et D. Thom., 3 cont. Gent., c. 69, et 1 p., q. 105, a. 5, et in 2, d. 1, q. 1, art. 4; nullum tamen certum auctorem pro ea referunt; in eam vero inclinare videtur Philo, lib. 2 Allegor., dum ait, *Deum esse unicam causam efficientem*; et lib. de Cherub. et flam. glad., dum ait, *proprium esse Dei efficere, creature autem pati*. Sed hæc facile possent per antonomasiam intelligi, sicut et aliæ philosophorum locutiones, quas postea referemus, agentes de actione Dei. Solet etiam hæc opinio tribui Petro Aliacens., in 4, d. 1, a. 1, in fine; ibi tamen aperte fatetur, causas secundas vere ac proprie agere virtute propria, et ex natura rei, ac non sola voluntate Dei; addit tamen simul verum esse, creaturam nihil facere, nisi ex voluntate Dei, et ipso etiam faciente, imo et faciente, ut ipsa faciat, et consequenter plus etiam Deo faciente quam si solus faceret, quæ pertinent ad necessitatem divini concursus, et possunt verum et falsum sensum habere, ut postea in propria disputatione videbimus; magis autem favet huic opinioni Gabr., in 4, d. 1, q. 1, a. 3, dub. 3, ubi hanc sententiam reputat probabilem, et in favorem ejus affert illa verba 1 ad Cor. 13: *Deus operatur omnia in omnibus*; et 2 ad Cor. 3: *Non quod simus sufficientes cogitare aliquid ex nobis, quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est*. Ipse tamen non audet illam sententiam asserere.

2. *Rationes præcedentis sententiæ.* — Fundamentum pro hac sententia nullum video, quod sit alicujus momenti; præcipuum ta-

men fuisse videtur, quia quantum efficientiæ tribuitur creaturæ, tantum adimitur divinæ potentiæ creatoris; nam vel Deus operatur omnia, vel non; hoc posterius derogat divinæ efficacitæ; unde infra ostendemus esse omnino falsum et erroneum, quia implicat aliquid esse, et non pendere a Deo. Si autem Deus omnia efficit, interrogo rursus an immediate et sufficienti virtute, an mediate tantum et insufficienti virtute. Hoc posterius derogat divinæ perfectioni. Si autem primum verum est, superflua est omnis alia efficientia, quia una causa sufficiens et efficax, satis est ad effectum. Unde, cum *natura nihil faciat frustra*, nullam virtutem operandi contulit rebus creatis. Et confirmo, nam quidquid ponatur Deus facere cum causa secunda, poterit facere se solo, nam hoc saltem spectat ad infinitam virtutem ejus, ut infra patebit; ergo de facto ita facit. Patet consequentia, tum quia hoc magis decet divinam virtutem et efficaciam; tum maxime quia hoc videtur necessarium, ut creatura fiat. Quod ita prebo, nam creatura a solo Deo habet essentialem dependentiam, cum sine illo fieri non possit, et sine quocumque alio fieri possit; ergo non potest esse creatura sine hac essentiali dependentia, quam a solo Deo habet, quia non potest esse sine his quæ essentialia sunt; ergo omnis creatura est per dependentiam a solo Deo; ergo est per efficientiam solius Dei, nam efficientia et dependentia vel sunt idem, vel sunt correlativa; ergo nulla creatura habet efficientiam in aliam, et consequenter nulla est causa secunda quæ aliquid efficiat.

3. *Secunda sententia.* — Secunda sententia negat creaturas corporeales posse quicquam efficere, sed de spiritualibus id concedit. Hanc refert D. Thomas citatis locis ex Avicembron, in lib. Fontis vitæ, qui dicebat nullum corpus esse activum, sed quamdam virtutem spiritualis substantiæ intime existentem in corporibus efficere omnes actiones quæ per corpora fieri videntur. Fundamentum ejus fuisse videtur, quia agens esse debet intime præsens passo; corpora autem non possunt ita sibi esse præsentia, nam quantitas impedit illum intimum illapsus unius rei in aliam, quem actio requirit. Unde aiebat quantitatem non solum non esse activam, verum etiam actionem impedire; et confirmatur, quia substantia corporea est infima omnium, et dissimillima primo agenti, et ideo nec inferiorem habet substantiam sibi subjectam, in quam